

ГИ ДЪО МОПАСАН ГОСПОЖИЦА КОКОТ

Превод от френски: Георги Жечев, —

chitanka.info

Тъкмо излизахме от лудницата, когато забелязах в един ъгъл на двора едър мършав човек, който изглеждаше, че упорито вика някакво въображаемо куче. Той викаше с приятен, нежен глас:

— Кокот, мила Кокот, ела тука, Кокот, ела тука, хубавице моя!

И се тупаше по бедрото, както правим, когато искаме да привлечем кучетата.

Попитах лекаря:

— Какъв е тоя?

Той отвърна:

— О! Той не е интересен! Един колар, на име Франсоа, полудял, след като удавил кучето си.

Аз настоях:

— Та разправете ми неговата история. Често пъти най-простите, най-дребните неща късат най-силно сърцето ни.

Ето какво се бе случило с тоя човек, за което научили от един коняр, негов другар.

В едно от парижките предградия живеело семейство богати буржоа. Те живеели във вила посред един парк краб Сена. Коларят им бил тоя Франсоа, момък от село, малко недодялан, с добро сърце, прост и наивен.

Една вечер, когато се връщал в дома на господарите си, подире му тръгнало едно куче. Отначало той не го забелязал, но кучето вървяло така упорито по петите му, че той се обърнал. Погледнал да види дали познава кучето. Не, никога не го бил виждал.

То било страшно мършава кучка с големи висящи цици. Тя бягала след него умърлушена и изгладняла, с увиснала опашка, с уши, прилепнали към главата, спирала се, когато спирал той, и пак тръгвала, когато и той тръгвал.

Той се опитал да прогони тоя кучешки скелет и завикал:

— Бягай! Я се махай отгук! Ху! Ху!

Кучката се отдалечила няколко крачки, седнала на задника си и започнала да чака; и щом коларят тръгнал отново, тръгнала и тя след него.

Той се престорил, че взема камъни. Кучката избягала малко подалеч, като разклащала силно плоските си цици, но се върнала веднага, щом коларят се обърнал гърбом.

Тогава Франсоа се смилил и я повикал. Кучката се приближила нерешително с прегънат в кръг гръбнак, а всичките ѝ ребра щръкнали над кожата. Коларят я погалил по издадените кости и цял покъртен от тая животинска беда, казал:

— Хайде, ела!

Кучката веднага замахала опашка, защото почувствувала, че я приемат и прибират, и вместо да върви в краката на новия си господар, започнала да тича пред него.

Той я настанил върху сламата в конюшнията, а след това отърчал до кухнята за хляб. Когато се наяла до насита, кучката заспала, легнала на кълбо.

На другия ден коларят обадил на господарите си и те му позволили да задържи кучето. То било добро куче, ласкаво и вярно, умно и кротко.

Ала скоро открили, че кучката има ужасен недостатък. Тя горяла от любов от началото до края на годината. За кратко време се запознала с всички кучета от околността, които започнали да се навъртат около нея денем и нощем. Тя им оказвала вниманието си с безразличието на проститутка, държала се добре с всички и мъкнела подире си същинска кучешка сган, съставена от най-различни образци на лаещото племе, едни дребни като юмрук, а други едри като магарета. Тя ги развеждала по пътищата в безкрайни разходки, а когато се спирала да си почине на тревата, те се нареждали в кръг около нея и я съзерцавали с изплезен език.

Местните хора я смятали за необикновено явление; никога не било виждано подобно нещо. Ветеринарният лекар не проумявал нищо.

Когато вечер тя се прибирала в конюшнията, кучешката паплач обсаждала чифлика. Кучетата се провирали през всяка дупка на живия плет, който обграждал градината, опустошавали лехите, изскубвали цветята, дълбаели дупки в цветните лехички и докарвали до отчаяние градинаря. Те по цели нощи виели около сградата, дето спяла приятелката им, и нищо не било в състояние да ги прогони.

Денем се промъквали дори до къщата. То било цяло нашествие, бич, беда. Господарите срещали всеки миг по стълбите и дори в стаите мънички жълти паленца с накитени опашки, ловджийски кучета,

булдози, кучета от вълча порода с мръсна козина, бездомни скитници, грамадни песове, които карали децата да бягат.

В село започнали да срещат и кучета, непознати на десет мили в околността; те идвали неизвестно отде, живеели незнайно как и отпосле се изгубвали.

Все пак Франсоа обожавал Кокот. Той я нарекъл Кокот^[1] без злоба, макар че тя заслужавала името си и повтарял непрестанно:

— Това куче е цял човек. Липсва му само говор.

Той поръчал да ѝ направят великолепен гердан от червена кожа, на която върху медна плочка били написани думите: „Госпожица Кокот на коларя Франсоа“.

Тя станала грамадна. Колкото мършава била по-рано, толкова напълняла сега, с подпухнал корем, под който постоянно се люлеели дългите ѝ висящи цици. Затлъстяла изведнъж, тя започнала да върви с мъка, разкращена като твърде дебел човек, с разтворена муцуна, за да поема въздух, и се задъхвала веднага, щом се опитвала да затича.

От друга страна тя проявила феноменална плодовитост, постоянно забременявала веднага след като се освободяла и раждала по четири пъти в годината цяла върволица кученца, принадлежащи към всички разновидности на кучешката порода. След като ѝ избирал по едно паленце, което оставял „за да ѝ вземе млякото“, Франсоа събирал останалите в коларската си престилка и безмилостно ги хвърлял в реката.

Ала скоро към оплакванията на градинаря се присъединили и тия на готвачката. Тя започнала да намира кучета дори под печката, в бюфета, в сандъка с въглищата и те отмъквали всичко, що срещнели.

Господарят, излязъл от търпение, заповядал на Франсоа да прогони Кокот. Отчаяният колар се опитал да я даде някому. Ала никой не я искал. Тогава той решил да я прокуди и я поверил на един колар, който да я изостави на полето отвъд Париж, край Жуанвил-льо-Пон.

Още същата вечер Кокот се върнала.

Трябвало да се вземат решителни мерки. Срещу пет франка я дали на един началник на влак, който пътувал до Хавър. Той трябвало да я пусне там, щом пристигне.

След три дена тя се върнала пак в конюшнията, изтрепана, измъчена, изподрана, без сили.

Господарят се смилил и не настоял повече.

Ала скоро кучетата започнали да обикалят пак, по-многочислени и по-настървени отвсякога. Една вечер, когато в чифлика давали голяма вечеря, един дог отвлякъл приготвената с гъби кокошка под носа на самата готвачка, която не посмяла да я отърве.

Тоя път господарят се разсърдил съвсем сериозно, повикал Франсоа и му казал гневно:

— Ако до утре сутринта не хвърлите в реката това куче, ще ви изгоня, чувате ли?

Коларят бил като вцепенен; той се качил в стаята, за да стегне бохчата си, защото предпочитал да напусне службата си. След това разсъдил, че не би могъл да постъпи никъде, докато влачи подире си тая неудобна кучка; помислил си, че сега е в добра къща, добре платен и хранен; казал си, че едно куче наистина не струва толкова; спомнил си за собствените си интереси и най-после твърдо решил да се отърве на разсъмване от Кокот.

Все пак той спал зле. Станал още в зори, намерил здраво въже и отишъл да вземе кучката. Тя бавно станала, разтърсила се, изтегнала крайниците си и се впуснала радостно към господаря си.

Тогавя куражът го напуснал и той започнал да я прегръща нежно, галил дългите уши, целувал я по муцуната, обсипвал я с всички мили имена, каквито знаел.

Ала един часовник наблизко ударил шест. Няколко повече място за колебание. Той отворил вратата и казал:

— Хайде.

Кучката замърдала опашка, защото разбрала, че ще излязат.

Стигнали брега, той избрал място, дето реката изглеждала дълбока. Тогавя свързал единия край на въжето за кожения гердан на кучката, взел един голям камък и го свързал на другия край. След това взел в прегръдките си Кокот и я зацелувал лудо, като човек, с когото ей сега ще се раздели. Държал я притисната до гърдите си, люлеел я, наричал я „моя хубава Кокот, моя малка Кокот“, а тя се оставяла да я милват и ръмжала от наслада.

Десет пъти се наканвал да я хвърли и винаги сърцето му не давало.

Но неочаквано се решил и с всичка сила я запокитил колкото се може по-далече. Отначало тя се опитала да плува, както правела, когато я къпели, ала главата ѝ, повлечена от камъка, постепенно

потъвала; тя хвърляла към господаря си безумни, човешки погледи и се бърхтела като човек, който се дави. След това цялата предна част на тялото ѝ потънала, а задните крака се движели безумно над водата; най-после и те се скрили.

Тогава цели пет минути на повърхността на водата изскачали и се пукали въздушни мехурчета, сякаш реката почнала да клокочи; с опулени очи, обезумял, на Франсоа се струвало, че вижда как Кокот затъва в тинята и в селяшката си простота той си казвал:

— Какво ли мисли в тоя час за мене това животно?

Той за малко не се побъркал; боледувал цял месец и всяка нощ сънувал кучката си; чувствувал как ближе ръцете му, чувал я да лае. Станало нужда да повикат лекар. Най-после той се пооправил и към края на юни господарите му го отвели в имението си в Биесар, близо до Руан.

И тук той се намирал край Сена. Започнал да прави бани. Всяка сутрин излизал заедно с коняря и преплували реката.

И ето че един ден, когато се забавлявал и лудувал в реката, Франсоа извикал неочаквано на другаря си:

— Я погледни тая, дето плува! Ще ти приготвя пържола от нея.

Това било грамадна, подпухнала мърша; тя плувала с краката нагоре по течението.

Франсоа се приближил и продължил шегите си:

— Дявол да го вземе! Не е прясна! Каква плячка, драги! Не е и мършава.

И той се въртял около мършата, но се държал на известно разстояние от голямото разлагащо се куче.

След това внезапно млъкнал и започнал да го гледа с необикновено внимание; после се приближил още, тоя път сякаш за да го докосне. Разгледал втренчено гърдана, след това протегнал ръка, уловил мършата за шията, завъртял я, дръпнал я до себе си и прочел надписа на позеленялата медна плочка, която била прикрепена към обезцветената кожа: „Госпожица Кокот на коларя Франсоа“.

Мъртвата кучка пак намерила господаря си на шестдесет левги от дома!

Той надал ужасен вик и заплувал с всичка сила към брега, като продължавал да реве и щом стигнал сушата, хукнал обезумял, съвсем гол през полето. Бил полудял!

[1] Кокотка. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.